

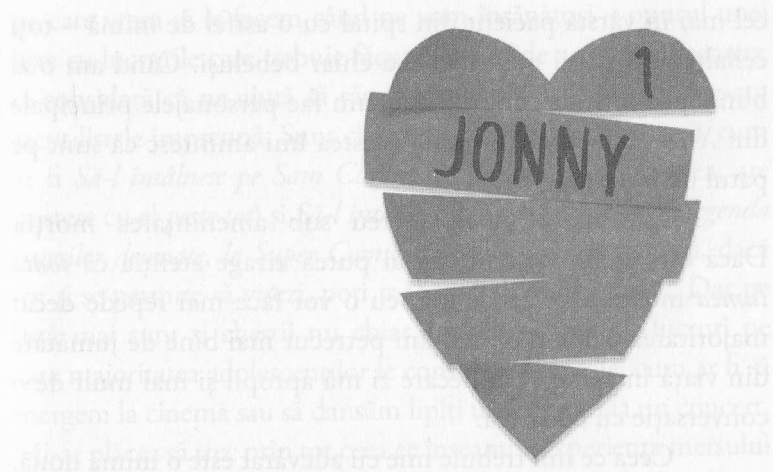
TAMSYN MURRAY

INSTRUCȚIUNI

DE FOLOSIRE
PENTRU O INIMĂ

LA MÂNA A DOUA

PENTRU LIZ, CEA CARE ȘI-A APROPIAT DE INIMĂ O
COPILĂ MOROCĂNOASĂ ȘI A FĂCUT-O SĂ-I UMPLE
SUFLETUL CU DRAGOSTE.

Numele meu este Jonny Webb și sunt robot.
Vara trecută, inima mea s-a oprit preț de trei minute
și jumătate.

Când doctorii au făcut-o din nou să pornească,
mușchiul inimii se deteriorase și nu mai funcționa cum
trebuie. Așa că, acum, am această pompă conectată la corpul
meu, care mă ține în viață. Se numește Berlin Heart¹, și chiar
se poate vedea cum îmi este pompat sângele prin tuburile
acestei mașinării în două chestii mici rotunde și apoi cum se
întoarce în corpul meu, ceea ce e destul de dezgustător, dar
și fascinant în același timp. Câteodată, când nu pot să dorm,
mă prefac că sunt Iron Man și că Berlin Heart este reactorul
meu. Știi: e tragic, nu? Am aproape cincisprezece ani și sunt

¹Berlin Heart este o pompă de asistare mecanică circulatorie care este montată chirurgical, alimentată cu două baterii externe care suplimentează munca ventriculului stâng, trăgând sângele din vârful acestuia și propulsându-l în aortă, de unde ajunge în circulația sistemică. (n.tr.)

cel mai în vârstă pacient din spital cu o astfel de inimă – toți ceilalți sunt copii mai mici sau chiar bebeluși. Când am o zi bună, pot întinde tuburile așa cum fac personajele principale din *X-Men*. În zilele proaste, acestea îmi amintesc că sunt pe patul de moarte.

Este nasol să fii mereu sub amenințarea morții. Dacă ești vreun deștept, mi-ai putea atrage atenția că *toată lumea* moare, dar, crede-mă, eu o voi face mai repede decât majoritatea oamenilor. Mi-am petrecut mai bine de jumătate din viață în spital și în fiecare zi mă apropii și mai mult de o conversație cu Moartea.

Ceea ce îmi trebuie mie cu adevărat este o inimă nouă. Dar nu e ca și cum ai putea să cumperi una de pe stradă sau de pe internet. Nu, trebuie să aștepti să moară o persoană compatibilă cu tine. Apoi trebuie să speri ca ea să fie trecută în Registrul Donatorilor de Organe. Dacă nu este, rămâne doar ca familia ei să decidă dacă să doneze sau nu organele care încă mai funcționează. Nu toată lumea acceptă, așa că este o listă de așteptare enorm de lungă. Și de aceea cred că voi muri în curând, chiar dacă nu spun asta de față cu familia mea. În adâncul sufletului, știm cu toții că e un lucru aproape sigur – am o grupă rară de sânge, ceea ce face ca șansele de a găsi un donator compatibil să se reducă și mai mult. Dar ne prefacem că nu așa stau lucrurile.

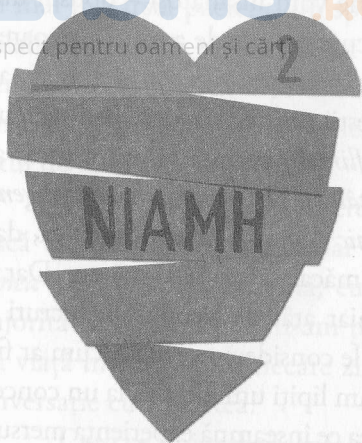
Cea mai bună prietenă a mea din spital se numește Emily – adică singura mea prietenă în perioada asta, pentru că nu te poți aștepta ca prietenii tăi sănătoși să rămână prin preajmă o perioadă atât de lungă; ușor-ușor ieși din mintea lor. Em are leucemie mieloidă acută și doctorii nu sunt siguri nici despre ea că ar avea șanse. Psihologii din spital la care trebuie să mergem în fiecare săptămână ne-au spus să întocmim o listă cu lucrurile

pe care vrem să le facem când ne vom însănătoși – opusul unei liste cu lucrurile care trebuie făcute înainte de a muri – deoarece ei consideră că ne ajută să rămânem pozitivi. Eu și Em ne-am făcut listele împreună. Sunt chestii prostești trecute pe listă, cum ar fi *Să-l întâlnesc pe Sam Claflin*² (e pe lista ei, nu a mea, are postere cu el *peste tot*) și *Să-l întâlnesc pe Chris Claremont, legenda benzilor desenate, la Super Comic Con din Londra*, pen' că, dacă tot îți se permite să visezi, poți măcar să ai visuri mărețe. Dar pe listă mai sunt și chestii nu chiar atât de nebunești, lucruri pe care majoritatea adolescenților le consideră normale, cum ar fi să mergem la cinema sau să dansăm lipiți unii de alții la un concert. Mi-ar plăcea să trec prin tot ceea ce înseamnă experiența mersului la cinema împreună cu Em, cândva – să luăm chestii de ronțait, să ne deranjeze persoanele care vorbesc în sală, să apreciem acțiunea filmului derulat pe marele ecran. Nu ca la o întâlnire, evident; niciodată nu am visat la o întâlnire cu Em. Ea este doar o persoană cu care pot vorbi când sunt deprimat, cineva care înțelege ce înseamnă să trăiești sub amenințarea morții – nimeni nu te înțelege mai bine decât un alt copil din spital. Ar fi frumos să împărtășesc câteva momente plăcute și cu Em.

Așa că iată-mă aici, stând și așteptând să treacă timpul și ca exact persoana potrivită să moară exact așa cum trebuie. Uneori, îmi doresc ca medicii chirurghi să poată să-mi scoată inima adevărată și să mi-o lase pe aceasta artificială pentru totdeauna. Atunci nu mi-aș mai dori să i se întâmple o tragedie unei persoane pe care nu am întâlnit-o vreodată. Atunci aș fi cu adevărat fără inimă, nu doar m-aș simți așa.

Adevărul este că nu sunt Iron Man. Sunt doar un băiat fără viitor.

² Actor englez cunoscut pentru rolul din seria filmelor *Jocurile foamei*, 2014. (n.tr.)

— Să ne întrecem până la stânci!

Leo așteaptă pregătit pe plaja acoperită cu pietriș, stând ghemuit, cu corpul înclinat în direcția unui morman de bolovani aflat la baza unor stânci de calcar, provocându-mă să alerg. Mă încrunt și hotărâsc să-l ignor. Chiar dacă Leo este fratele meu geamăn, suntem complet diferiți, și pe dinafară, și pe dinăuntru. El este isteț și vijelios, ca un labrador tânăr, este făcut tot numai din ochi mari căprui, păr auriu și entuziasm – are cincisprezece ani și zici că merge pe cinci. Și, desigur, este popular; toată lumea îl adoră, în special fetele proste de la școala noastră. În general, oamenii ne întreabă de două ori când află că suntem gemeni, ca și cum nu le-ar veni să creadă nici măcar că suntem rude. De parcă el a furat tot ce era mai bun cât am stat în pântec, iar eu am primit ce a mai rămas.

Îmi aruncă un rânjete șicanator:

— Ce s-a întâmplat, surioară? Ți-e teamă că te voi învinge din nou?

Surioară. Spune asta cam des, ca și cum acele trei minute l-ar face să fie Gandalf³ sau așa ceva. Mama își ridică ochelarii de soare de pe nas, dându-și părul arămiu de pe față, și se uită când la unul, când la celălalt. Zâmbește, dar are o neliniște în ochi, de parcă ar simți cum începe să-mi fiarbă sângele. Uneori, mă întreb dacă poate să-mi citească gândurile. Sper, spre binele ei, că nu poate. Mentea mea este un loc cam întunecat zilele astea.

Fruntea i se încrețește, se încruntă și mă face să mă simt prost. Această vacanță reprezintă încercarea ei de a îndrepta lucrurile – o reamintire a aventurilor de pe plaja scăldată de soare din timpul copilăriei noastre, când noi doi petreceam zile întregi jucându-ne de-a pirații și explorând ochiurile de apă formate printre pietre și când nopțile ne înghesuiau unul lângă celălalt în pătuțul nostru din rulotă, nedespărțiți. Apoi, am început să creștem și să apară neînțelegerile. Leo a devenit băiatul de aur al familiei – fotbalist de prima clasă, elev de nota 10 și prietenul tuturor. Oricât de mult m-am străduit, nu am fost nici pe departe la fel de bună. Odată intrată în umbra lui, nu am mai putut ieși de acolo și, în cele din urmă, am încetat să mai încerc.

Privirea mi se așterne pe mare, care strălucește de la căldura emanată în toiul zilei, și la bărbatul care își plimbă câinele de-a lungul țărmului înspumat. Ar trebui cel puțin să fac efortul de a mă prefăca că nu sunt doar o masă agitată de resentimente.

Simt cum începe să mi se agite stomacul de nerăbdare, în timp ce calculez opțiunile. Să mă joc liniștită sau să accept lupta? Tensiunea din ochii mamei este evidentă acum și mi

³ Gandalf este unul dintre personajele principale ficționale din trilogia *Stăpânul Inelelor* scrisă de J.R.R. Tolkien. (n.tr.)

se face rău; e ca și cum fericirea tuturor depinde de ceea ce urmează să fac eu. În limbaj științific asta se numește sindromul *luptă-sau-fugi* și reprezintă reacția corpului în stare de stres, și este clar că Leo mă stresează la maximum. Nu îl urăsc cu adevărat, dar, așa cum spune o anumită rețea de socializare, e complicat! Nu pot spune nici că-l plac.

— Nu fi un idiot toată viața, Leo! îi spun, întorcându-mă în cealaltă direcție.

— Niamh! exclamă mama, părând dezamăgită.

Cu colțul ochiului, văd cum zâmbetul lui Leo devine șovăielnic. Și în fracțiunea aceea de secundă, când umerii îi cad în semn de înfrângere, *atunci* încep să alerg, trecând în viteză pe lângă el, ridicând un val de pietricele în urma mea. Îi scapă un strigăt de surpriză și apoi aud cum trosnesc pietricelele pe sub tălpile lui.

E aproape. Lângă urechea mea, îi aud suflarea epuizată ce ascunde un hohot de râs stins. Dar, cu toată lăudăroșenia lui, avem șanse egale de a câștiga întrecerea: el este mare, dar eu sunt rapidă, și acele câteva secunde prețioase pe care le am în avans sunt suficiente pentru a mă menține în frunte. Briza face ca părul să-mi fluture pe spate și câteva șuvițe mă gâdilă pe față, iar în același timp mușchii mi se întind și parcă trosnesc. Realizez dintr-odată, ca un șoc, că de fapt chiar mă distrez. Eu nu fac sport. În realitate, nu fac niciodată *ceva*, așa că mă uimește cum știe corpul meu să reacționeze într-o astfel de situație. Dar mă simt atât de bine! Respir, umflându-mi pieptul cu aer, îmi încurajez picioarele să se miște mai repede și mă concentrez pe ținta mea. Trebuie să câștig. Trebuie!

Stâncile sunt destul de aproape acum – văd că sunt umede și acoperite pe jumătate de alge. Ceva îmi atinge ușor

spatele tricoului decolorat de la Smiths – sunt degetele lui Leo. Și cam asta a fost tot – toată lumea crede că el este Perfecțiunea întruchipată, dar de fiecare dată recurge la o mică înșelătorie pentru a obține ceea ce vrea. Nu și de data asta, însă. O nouă explozie de hotărâre izbucnește în interiorul meu și prind puterea necesară pentru a continua. Cu un ultim efort, întind brațul și trântesc un bolovan aflat la nivelul taliei mele.

— Am câștigat!

Leo se izbește de spatele meu și mă trânteste peste stâncă lăsându-mă și fără fărâma de suflare pe care o mai aveam. Stropi de apă de mare sărată îmi udă picioarele, iar stâncă tare și ascuțită îmi împunge toracele. Scot un *oftat* uimit, plin de durere.

Își ridică kilogramele de pe mine, și asta îmi dă voie să mă împing în sus de pe stâncă și să-i arunc o privire furioasă.

— Scuze, îmi spune gâfâind, dându-se înapoi cu un rânjet lipsit de remușcări. Nu m-am putut opri.

— Ba da, ai fi putut, îi spun eu, scuturând apa de pe tenișii mei Converse. Ai pierdut!

Își pleacă capul, recunoscând adevărul.

— Bine, ai câștigat. Dar pun pariu că nu mă poți învinge până sus, până în vârful!

O, Doamne, chiar zici că are cinci ani. Se referă la grămada de stânci – care sunt mai mari decât păreau din partea cealaltă a plajei – ce se înalță deasupra capetelor noastre ca un munte mai mic chiar sub vârful de stâncă. Sunt așezate în toate direcțiile, cu marginile ascuțite ca o lamă de brici și îmbrăcate cu plante marine și alge alunecoase. Ezit.

— Desigur, dacă ești prea fricoasă...

Leo lasă cuvintele să plutească prin aerul cald, știind

la fel de bine ca mine că nu e nevoie să-și termine propoziția. Sunt prinsă fără îndoială la mijloc între resentimente și o stare de iritare, dar se aprinde în mine o mică scânteie de competitivitate pe care nu o pot stinge: e nevoia de a dovedi ceva. Câteodată se dă o luptă în mintea mea, ca atunci când ne batem pe ultimul biscuit Pop-Tart. Astăzi, e vorba despre *asta* și văd pe chipul lui că e deja convins că a câștigat.

— Hai să facem întrecerea mai interesantă, îi spun eu, în timp ce caut în minte să obțin un avantaj. Dacă voi câștiga eu, îți iau chitara.

Nu o vreau cu adevărat, ci vreau să pun sub semnul amenințării ceva ce știu că iubește. Se visează mare muzician și consideră că așa va fi cândva, și nimeni nu are voie să-i atingă prețioasa chitară Fender. Sincer, cred că iubește chitara asta mai mult decât pe prietena lui. Oricum, amenințarea are efectul scontat – mijeste ochii spre mine.

— Dispari, Niamh! De parcă tu ai ști ce să faci cu ea.

O pală de vânt trece prin părul meu și câteva șuvițe îmi biciuie fața; simt gustul uscat al nisipului când îmi trec limba peste buze.

— Cine e fricos acum?

Ne uităm fix unul la celălalt și printre noi trece ceva ca o străfulgerare; o fi mândrie, acceptare? Dispare înainte să-mi dau seama ce e. Dar știu că Leo nu va da înapoi acum.

— Bine, fie! Și, dacă voi câștiga eu, va trebui să cazi în genunchi în fața mea și să recunoști că sunt cel mai tare.

Conștientizarea faptului că eu chiar nu am nimic din ceea ce-și dorește parcă pune sare pe o rană deja deschisă. Două pete roșii de umilință îmi ard obraji.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, dar, să zicem...

Îmi aruncă un zâmbet disprețuitor:

— Ești gata să pierzi?

Îmi încordez picioarele din nou, și de data asta apare și o furnicătură. Dau din cap în semn că da.

— Pe locuri, fiți gata, start!

Leo pornește imediat, cățărându-se cu tenișii albi Vans pe suprafața alunecoasă a bolovanilor din fața noastră. Privirea îmi fuge în lateral și zăresc o rută mai ușoară, mai netedă. Alerg câțiva metri mai la dreapta și încep să mă cațăr.

La început, cred că am făcut o greșală să aleg ruta asta. Leo e acum mult mai sus decât mine și mi se pare că merg în lateral, în loc să urc. Apoi, el se oprește, măsurând cu privirea stâncile de deasupra. Îmi mușc buzele și mă concentrez pe traiectoria mea. În spatele nostru se aude un strigăt stins. Arunc o privire înapoi și-i văd pe mama și pe tata îndreptându-se spre noi. Mama are o mână ridicată în aer și ne face semn să coborâm, și îmi pot doar imagina expresia ei îngrijorată. Este un motiv în plus ca să mă grăbesc, decid eu; e hotărâtă să ne facă să ne dăm jos când ajunge mai aproape de noi. Leo se uită rânjind în direcția mea și cred că și el se gândește la același lucru. Amândoi urcăm din ce în ce mai repede.

Suntem la aproape același nivel, când îl văd că face iarăși o pauză. Strategia mea dă roade: bolovanul din vârf se zărește deja și stâncile din fața mea par a fi ușor de urcat. Leo stă nemișcat, precaut, cu picioarele în echilibru de fiecare parte a crestei – ceea ce nu prevestește nimic bun –, și acum pot vedea motivul pentru care s-a oprit: între locul în care stă el și stânca următoare este o gaură. Dacă vrea să mă învingă, va trebui să sară. Își aruncă privirea în jos, ca și cum ar lua în considerare să se întoarcă. Mă cuprinde un val de triumf: dacă

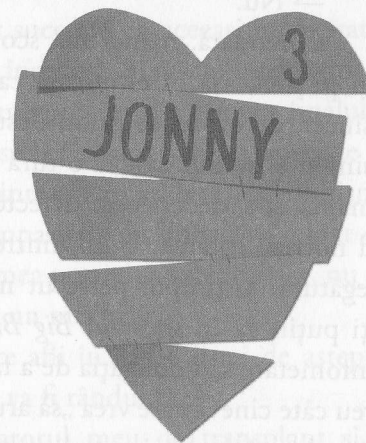
va face asta, nu are cum să mai câștige.

— E nasol să fii în pielea ta, Leo! strig în direcția lui, cățărându-mă pe pietre cu o abilitate ca a unui păianjen care l-ar face și pe Peter Parker⁴ să roșească. Cu cât crezi că se va vinde chitara ta pe eBay?

Se încruntă și verifică stâncile din priviri cu o viteză mai mare. Râzând, fac o manevră, reușesc să trec de ultimul obstacol care-mi stă în cale și mă cocoș pe vârful stâncilor. Aud un mormăit de mai jos. Mă uit spre el, chiar când sare peste gaură și se prinde cu mâna de stânca de deasupra. Dar ceva este în neregulă. Citesc panica de pe fața lui. Degetele se căznesc să se prindă de bolovan prin algele pe jumătate uscate și picioarele abia dacă reușesc să atingă piatra, chinându-se să-și mențină echilibrul. Atârnă așa, aproape plutind. Fără să stau pe gânduri, mă trântesc la pământ și întind mâna să-l prind. Degetele mele le apucă pe ale lui și îmi scapă un oftat de ușurare: l-am prins. Dar, o secundă mai târziu, alunecă din strânsoarea mea și nu mai ating decât aerul. Începe să cadă. Privirea îngrozită îmi rămâne ațintită pe ochii lui în timp ce cade și parcă se întâmplă totul cu încetinitorul. Iar apoi se aude acel pârâit oribil de oase zdrobite de piatră și pleoapele i se închid brusc.

Zace nemișcat. Văd cum înflorește o pată roșie pe bolovanul gri-negricios în locul unde se odihnește capul său. Și, undeva, cineva începe să țipe.

⁴Numele personajului principal din filmul *Spider-Man*. (n.tr.)

— Ai nevoie de ceva, dragostea mea?

Mama stă aplecată lângă mine pe marginea patului, așa cum face de cele mai multe ori, cu chipul obosit și măcinat de griji. Arată mai în vârstă de cei patruzeci și cinci de ani cât are, iar pentru asta nu-mi poate mulțumi decât mie – și-a făcut griji din pricina mea de când m-am născut. Știu că aproape își pierduseră speranța de a mai avea un copil până să apar eu, așa că pare nemilos faptul că bebelușul pe care l-au primit era „defect”. Și tata pare îmbătrânit, cu toate că amândoi încearcă să se mențină în formă. Tata obișnuia să alerge la maraton. Dar s-a lăsat de asta.

Dau din cap:

— Nu, mulțumesc.

Se întinde să ia un strugure de pe măsuta mea:

— Țștia sunt buni. Vrei unul?

De data asta mă întorc cu spatele și îi răspund.